

LBRIS

We know
books

ESCAPE ROOM

CAMERA GROAZEI
MAREN STOFFELS

Traducere de
Alexandru Botea

– E gay. Sunt sigură.

Sky stă pe spătarul băncii, chiar în spatele meu și al Alisei. Suntem doar noi trei. Restul parcului e gol.

– Nu cred, zice Alissa scoțându-și portofelul. Pe cât punem pariu?

Habar n-am despre cine vorbesc prietenii mei. De multe ori, discuțiile lor trec pe lângă mine, de parcă m-aș afla de cealaltă parte a unui perete.

Alissa ne flutură prin fața ochilor o bancnotă de cinci dolari. Îmi amintește de prima zi de liceu. Cred că și atunci făcuse un pariu.

Era dimineață. A venit la banca mea și m-a întrebat dacă locul de lângă mine e liber. Alissa e genul de fată care ar fi putut sta oriunde. Era incredibil de frumoasă. Ochii ei arătau ca apa mării, văzută de pe coasta Italiei, unde-mi petrecusem vacanța de vară. M-am uitat sceptică în jur. Unde erau prietenele ei care să râdă de mine, de la distanță, că pusesem botul la întrebarea Alisei?

Dar n-am văzut pe nimeni. Eram doar noi două în clasă.

Vocea lui Sky mă aduce din nou în prezent.

– Punem pariu pe o pizza? îi spune el. Iar Miles ne-o va aduce. E perfect.

Deci vorbesc despre Miles, băiatul care lucrează cu Sky la pizzerie. Nu l-am văzut în viața mea, cu toate că

Alissa i-a menționat numele de câteva ori în discuțiile noastre.

O fată blondă, cu o eșarfă roșie în jurul gâtului, intră alergând în parc, iar când trece pe lângă noi, îmi aruncă un zâmbet.

– E pe drum. Acum trebuie doar să așteptăm.

Sky bagă telefonul înapoi în buzunar și începe să-și ruleze o țigară. N-are niciodată pachete normale de țigări. El face mereu lucrurile puțin diferit față de cum le fac ceilalți.

– A durut? o aud pe Alissa întrebând.

Revin cu mintea pe banca din parc. Oare despre ce or vorbi acum?

O văd pe Alissa uitându-se la piercingul din sprânceană lui Sky, pe care și l-a pus cu ceva timp în urmă. Când a apărut la școală în următoarea zi, pielea din jurul piercingului era roșie și umflată. Îmi ating propria sprânceană, aducându-mi aminte că m-a durut și pe mine câteva zile.

La început am crezut că e o coincidență, dar pe urmă, când Alissa și-a luxat încheietura mâinii în sala de sport, m-a durut și pe mine încheietura câteva săptămâni.

Pot simți durerea altora? E posibil așa ceva? Pare a fi ceva supranatural și ciudat. Și dacă se află de asta, o să se spună că sunt și mai nebună decât sunt considerată deja.

Sky face un semn spre sprânceană lui.

– A ieșit atât de mult puroi! Aș fi putut să fac un smoothie.

Alissa îi dă un brânci, iar Sky e cât pe ce să cadă de pe spătarul băncii.

– Taci naibi din gură! Mă faci să mă răzgândesc.

De când vrea Alissa piercing? Încerc să-mi imaginez cum ar arăta cu un mic belciug în sprânceană.

Acum câteva săptămâni, la cursul de Croitorie, am fost puși să facem rochii din saci de gunoi. Alissa și-a tras unul pe cap, l-a apucat dintr-o parte și l-a capsat ca să stea fix. Apoi a defilat prin clasă de parcă ar fi fost pe un podium. Unii băieți au început s-o fluiere. Chiar și într-un sac de gunoi era uimitoare.

– Unde e pizza aia? întreabă Alissa nerăbdătoare.

– Miles are la dispoziție o jumătate de oră ca să ajungă aici. Dacă nu vine la timp, pizza e gratuită.

Câteva minute mai târziu, un scuter cu un portbagaj mare și albastru intră în parc.

Sky mă apucă de încheietură și se uită la ceas.

– La țanc. Tipic Miles. Vedeți? E un homosexual punctual.

Simt un freamăt în stomac de parcă ar urma să susțin un examen important.

– Încetează! spune Alissa și își aranjează repede tricoul, cu un gest neînsemnat, dar care îi trădează agitația.

Miles oprește în fața băncii și-l salută pe Sky. Când își ridică viziera, observ doi ochi de un albastru năucitor, ca ai Alisei. Dar privirea lui e rece. Ochii nu au nimic de-a face cu marea de pe coasta italiană. Seamănă mai mult cu apa înghețată. Am o senzație ciudată, pe care nu o pot explica.

– O pizza cu pepperoni?

Miles scoate o cutie. Mirosul de brânză topită face să-mi lase gura apă.

– Da. E pentru noi, spune Sky, apoi arată spre Alissa: Ea plătește.

– Chiar așa? zice Alissa, uitându-se la băiatul cu pizza. Hei, Miles!

Nu-mi place când oamenii îmi știu numele, iar eu nici măcar nu-i cunosc. Ca și cum scorul ar fi de 1-0 pentru ei.

Am mai văzut-o pe fata asta. Se întâlnește uneori cu Sky, după programul de muncă. Îmi atrage atenția imediat pentru că are ochii la fel de albaștri ca ai mei. Tata obișnuia să-mi spună că sunt singurul, în afară de el, cu astfel de ochi. Evident, s-a înșelat. Ochii fetei ăsteia au un efect hipnotic.

Mi-o fi spus Sky cum o cheamă?

– Vrei o felie? mă îmbie fata, zâmbind.

Ezit să răspund, pentru că știu c-ar trebui să mă întorc la livrările mele, dar ceva din vocea ei mă face să rămân pe loc.

Abia atunci îmi dau seama că mai e o fată cu ei pe bancă. Se apleacă ușor spre mine, iar părul ei drept îi încadrează fața, de parcă ar fi două draperii. Nu pare să se simtă în largul ei acolo.

– Încă un pic, și iei pauză, nu-i așa? Vino și servește-te! spune ea.

Se pare că fata cu ochi albaștri nu-mi știe doar numele, ci și programul de lucru.

Zăresc o porțiune din gâtul ei dezgolit.

Oare cum ar fi să-i sărut pielea catifelată?

Tresar numai când mă gândesc. După despărțirea de Karla, m-am hotărât să nu mai simt nimic pentru

nicio altă fată. E mult mai ușor să le respingi pe toate, decât să le lași să se apropie de tine. Pentru că, atunci când se apropie, vor începe să pună întrebări. Întrebări la care nu pot răspunde.

Știu că ar trebui să plec, dar mă trezesc dându-mi casca jos și așezându-mă lângă ea pe asfalt.

– Ia de-aici! îmi pasează ea cutia.

În timp ce mănânc dintr-o felie, îndrăznesc să mă uit mai îndeaproape la ea. Trebuie să aibă ea vreun defect, ceva care să mă ajute s-o uit mai ușor, atunci când și dacă va fi cazul.

Doar că, atunci când vorbește, vocea îi e toată numai un cântec. Ochi îi sunt de un albastru nesfârșit, iar dinspre ea vine un iz de toamnă însorită.

Nu sunt sigur că vreau s-o uit.

– Cum ziceai că te cheamă? o întreb după ce îmi termin felia de pizza.

LBRIS

We know
books

FRIGHT NIGHT

O NOAPTE DE GROAZĂ
MAREN STOFFELS

Traducere de
Dora Rogozanu

DYLAN

— Deci, ce vrei să faci în vacanța de vară?

Quin stă răstignit pe pat cu o carte în mâini.

El nu citește niciodată, nu are răbdare. E cel mai bun prieten al meu și vorbește non-stop. Își petrece jumătate dintre cursuri pe hol, pentru că își deranjează colegii cu pălăvrăgelile lui.

— Mergem să înotăm?

Abia aștept să mă relaxez la piscină. Camera lui Quin se află la mansardă. Pe timp de vară, locul ăsta devine extrem de sufocant, așa că trebuie să mă răcoresc.

În dormitorul meu, care se află cu un etaj mai jos, nu se face atât de cald și nici nu simt că mi-ar aparține în vreun fel. Părinții lui Quin au încercat din răspuțeri să mă facă să mă simt ca acasă. Au cumpărat un pat nou și au zugrăvit pereții. Dar cu toate astea prefer să dorm în camera lui Quin. Pe salteaua de pe podea încă pot să mă prefac că am venit aici pentru o petrecere în pijamale, așa cum făceam înainte.

Dar nimic nu mai e ca înainte. Acum locuiesc aici, deși încă trăiesc cu impresia că am furat biroul tatălui lui Quin. Din cauza mea, Johan trebuie să lucreze la serviciu peste program. Când am menționat asta zilele trecute, Quin a sărit ca ars.

— Ce vrei să spui? Faci parte din familie. Mereu ai făcut parte din familie. Doar că acum e oficial.

Știu că el așa vede lucrurile, dar încă mă simt ca un intrus în această familie.

— Deci, vrei să mergem mâine la piscină? Quin îmi aruncă un rânjet cu subînțeles. Pun pariu că Sofia va dori să vină cu noi.

Când îi aud numele, îmi las spatele să cadă ușor pe saltea. Mă joc cu cheița care atârnă pe șnurul din jurul gâtului.

Tavanul camerei lui Quin e construit în întregime din scânduri de lemn. Golurile dintre ele sunt perfecte ca să ascunzi mesaje secrete. Obişnuiam să ruiez tot felul de bilețele și să le ascund acolo. Pare că au trecut secole de atunci.

— Au!

O durere ascuțită îmi străpunge nasul. Apoi văd cartea lui Quin prăbușită lângă mine.

— Ce faci? țip la el. Aproape că mi-ai spart ochelarii!

Quin rânjește.

— Te-am întrebat ceva. Dar tu te gândeai la cum arată Sofia în costum de baie, nu-i așa?

De când Sofia a apărut în clasa noastră, la începutul acestui an, Quin nu s-a oprit din astfel de comentarii, unul mai enervant decât altul.

— Nu toate gândurile mele se rezumă la Sofia, îi spun.

— Nu. Dar cele mai multe o fac.

Brusc, Quin se năpustește asupra mea. Îmi apucă încheieturile și le ținutuește de saltea. Fața lui se află la câțiva centimetri de mine.

— Recunoaște! Te gândeai la ea.

— Nu! Mă gândeam la trecut.

Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui, dar Quin izbucnește în râs.

— Cred că a venit vremea să ridici niște greutate, prietene. Brațele tale sunt destul de firave.

Fără prea mare succes, încerc să-l împing pe Quin cu toată forța de care dispun.

— Dă-te jos de pe mine!

Quin clatină din cap.

— Nu până nu recunoști că ești amorezat de Sofia.

— Atunci asta e! Va trebui să-ți petreci restul vacanței de vară stând peste mine.

Ușa se deschide. Mă aștept s-o văd pe Hester, mama lui Quin. Dar în locul ei își face apariția Sofia. Ne vizitează atât de des de parcă asta ar fi a doua ei casă. Quin se dă jos de pe mine și încerc să mă ridic.

Sofia începe să râdă.

— Vă deranjez cumva?

— Deloc, îi spun repede. Care-i treaba?

Sofia se trănțește lângă mine pe saltea. Observ, ca întotdeauna, că miroase de parcă a petrecut câteva ore în aer liber. E solară și plină de prospețime.

— Trebuie să vedeți asta.

Sofia desface o bucată de hârtie. Arată de parcă făcuse parte dintr-un poster înainte de a fi rupt; marginile sunt zdrențuite și lipsesc câteva cuvinte.

Quin chicotește.

— Ai rupt asta de pe un panou, în drum spre noi?

Sofia netezește hârtia.

— Da.

— Ce e? o întreb.

— O reclamă pentru Fright Night.

— Pentru ce?

— Pentru șansa de a-ți învinge fricile o dată pentru totdeauna.

Îmi ating brațele ochelarilor și îi ridic mai bine pe nas. Învinge-ți fricile. Cuvintele Sofiei îmi bâzâie prin minte. Mă întreb dacă acest lucru ar fi posibil. În sfârșit, aș putea să dorm noaptea, iar amintirile dureroase ar dispărea.

— Fricile? Mie nu mi-e frică de nimic, spune Quin.

— Ce vrăjeală! Tuturor ne este frică de ceva.

Sofia mă privește.

Ochii ei verzi îmi încălzesc și îmi îngheață sufletul în același timp.

— De ce ți-e teamă cel mai mult pe lumea asta?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Cu o lentoare nefirească, dormitorul se metamorfozează într-o încăpere cu linoleum albastru pe jos. Simt acele intrându-mi din nou în braț, uneori de câte cinci ori într-o singură zi. Sânge, perfuzii intravenoase, verificarea nivelului uneia sau al alteia. Nu le puteam ține socoteala.

— De înălțime, îi răspund, inventând ceva pe moment. Vreți ceva de băut?

Sofia dă din cap.

— Da. Un suc de portocale.

— La fel și pentru mine, spune Quin.

Mă ridic de pe saltea. Ca de obicei, piciorul drept îmi opune rezistență. Aproape că mă împiedic când încerc să sar peste Sofia. Mă opresc pe palier după ce

î închid ușa în urma mea. Mă simt de parcă aș purta o cravată mult prea strânsă în jurul gâtului.

Am nevoie de aer curat. Cobor scările abrupte și deschid ușa camerei mele. E întuneric. Din obișnuință, încă țin draperiile trase. Le trag deoparte și deschid ușile balconului. Aerul curat intră în cameră și mă întind pe jos. Simt podeaua din lemn cum îmi apasă ceafa. Mă calmează – lipsa semnelor care să confirme existența vreunui linoleum albastru.

Șansa de a-ți învinge frica o dată pentru totdeauna.

Sofia a rostit cuvintele astea cu atâta încredere. Părea convinsă că așa ceva e posibil. Am citit de curând un articol despre persoanele care suferă din cauza fobiilor. Scria că oamenii își pot depăși fobiile dacă sunt expuși la factorul care le produce frica. M-am făcut să mă gândesc la sugestiile lui Hester – că ar trebui să încerc terapia de desensibilizare sistematică și reprocesare prin mișcări oculare. Terapeutul te ajută să retrăiești evenimentele traumatice care în prezent îți provoacă stres sau anxietate, procesând sentimentele asociate cu acestea într-un mediu propice. Doar gândul că aș putea să trec prin așa ceva mă face să tremur. De ce aș vrea să retrăiesc acele momente?

Totuși, poate că această Noapte a Groazei ar putea să funcționeze. Poate că am nevoie să fiu cu adevărat îngrozit timp de o noapte ca să-mi pot analiza fricile de-a fir a păr.

Mă uit la noul meu pat. Abia dacă am dormit în el. Sforăitul lui Quin mă calcă pe nervi, dar, în același timp, am nevoie să aud horcăielile lui ca să pot să adorm. Atât timp cât Quin sforăie, totul e în